अजिग्र। येन धनुषा दैत्यपुरं पिनाकी महादेव आर्द्दिदत् ज०म०
हिंसितवान् अर्द्देः स्वार्थिकण्यन्तात् चङि अजादेर्द्वितीयस्येति दि
शब्दो द्विरुच्यते रेफस्य प्रतिषेधः तद्धनुः तं रामञ्जनकः अजिग्र
हत् बोधितवान् अनेन धनुषा त्रिपुरन्दग्धमिति ग्रहेर्हेतुमण्ण्यन्ता
च्चङि णिलोपः णौ चङि ह्रस्वः सन्वद्भावादित्वम् ग्रहेश्च बुद्ध्यर्थत्वात्
गतिबुद्धीत्यादिना रामस्य कर्म्मसंज्ञा। अस्य रामस्य बाह्वोर्भुजयो
र्बलञ्जिज्ञासमानो जनकः एवम्भूतन्धनुःहसन् स्मयमानो रघुन
न्दनो रामः अभाङ्क्षीत् भग्नवान् भञ्जेर्लुङि सिचि हलन्तलक्षणा
वृद्धिः तत्र हि हल्ग्रहणं समुदायप्रतिपत्त्यर्थमित्युक्तम्॥ ४२॥

अजिग्रहदित्यादि। जनको राजा तं रामं तद्धनुरजिग्रहत् भ०
ग्राहयामास धातूनामनेकार्थत्वात् ग्रहिरत्र ज्ञानार्थ इत्यन्ये
घोञौञेरिति प्रयोज्यकर्त्तुः कर्म्मत्वं ञ्यङ्युङःस्व इति ह्रस्वः खेः सन्व
दिति सन्वत् येन धनुषा पिनाकी शिवो दैत्यानां पुरं त्रिपुरं
आर्द्दिदत् हतवान् अर्द्दक्बधे स्यादौ नवद्रोऽये इति निषेधात् दे
र्द्वित्वं केचित्तु धनुषा प्रयोज्यकर्त्रा घातयामास इत्यर्थमाहुः
जनकः कीदृशः अस्य रामस्य बाह्वोर्बलं जिज्ञासमानः ज्ञातुमि
च्छन् स्मृदृशननुज्ञेति सनन्तज्ञो मं हसन् लीलयैव तद्धनुरभा
ङ्क्षीत् भन्जोधौ मोटने ट्यांसिः अनिमत्वात् व्रजवदेति व्रिः च्चङि
ति कुङ्॥ ४२॥

ततो नदीष्णान् पथिकान् गिरिज्ञानाह्वायकान्
भूमिपतेरयोध्यां। दित्सुः सुतां योधहरैस्तुरङ्गैर्व्यस
र्ज्जयन्मैथिलमर्त्यमुख्यः॥ ४३॥